

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ – Ο ΦΟΥΡΝΙΟΣ

Εκείνα τα χρόνια, τα παλιά χρόνια στο χωριό, κάθε σπίτι κάθε οικογένεια, είχε το φουρνο της, τον δικό της χωριατικό φουρνο. Ο φουρνος ηταν αναποσπαστο κομματι του σπιτιου, συνηθως κολλημενος πανω σε αυτο η διπλα και κοντα στην αυλη. Μια ημικυκλια λιθινη κατασκευη οπο πυροτουβλα στο μπροστινο και εσωτερικο του καμπυλωτο μερος, οπου και απαιτειταν εξαιρετικη τεχνικη-μαστορια απο τον κατασκευαστη. για να μπορει να τραβαι με ευκολια, και να καιγεται σωστα. Διαφορετικα ο φουρνος εμενε ακαπνος-ακαπνιστος. Δυο-τρια τσιγκια πανω σε κεδρινους πασσαλους σκεπαζαν το φουρνο και τον προστατευαν απο τον αερα και τη βροχη.

Ο φουρνος ηταν απαραιτητος και πολυ σημαντικος για κάθε σπίτι, γιατι τοτε δεν υπηρχαν κουζινες ηλεκτρικες, αφου δεν υπηρχε ηλεκτρικο ρευμα ουτε για αναγνωση και οι στοφες ηρθαν πολυ αργοτερα. Εκει, στο φουρνο οι νοικοκυρες αφου τον εκαιγαν και αφηναν τη σταχτη να καθησει καλα, εψηναντα καρβελια με τα ψωμια, καμμια δεκαρια το λιγοτερο, αναλογα με τα μελη της οικογενειας, πιτες διαφορες, τα ταψια με τα φαγητα, τα σπιτικα γλυκισματα στις γιορτες και σπανιως καμμια σουβλα με λιγοστο κρεας. Εναν τετοιο φουρνο μικρο λιτο, καμπυλωτο, μισοφθαρμενο θυμαμαι μικρος στο σπιτι μας στο χωριό, τον Αποστολια.

Η γιαγια μου η Μαρια και η μανα μου η Βασιλικη παραπονουνταν συχνα στον πατερα μου, οτι ο φουρνος δεν καιγεται σωστα και τα καρβελια δεν ψηνονται καλα. Εδωσε πηρε ο πατερας μου ο παπα Θανασης, ηρεμος και μεθοδικος οπως ηταν, καταλαβε οτι ο φουρνος εφθασε στο τελος του, ταφαγε τα ψωμια του και πλεον χρειαζοταν αντικατασταση. Εκεινο το καλοκαιρι ειχε επιστρεψει στο χωριό, μετα απο απουσια ενος χρονου, ο μπαρμπα Θυμιος ο Μανουκος στενος συγγενης μας απ'τη μερια της θειας Ασημωσ της γυναικας του. Ο μπαρμπα Θυμιος πηγε για μια βδομαδα να επισκεφθει τη νιοπαντρη θυγατερα του τη Βασιλικη στα Μεσογεια Αττικης και τον πηρε ενας ολοκληρος χρονος φτιαχνοντασ φουρνους στους Μεσογειτες.

Ο μπαρμπα Θυμιος δεν ηταν ουτε κτιστης ουτε μαραγκος ουτε τεχνιτης, ποσω μαλλον ειδικος στους φουρνους που χρειαζοταν ιδιαιτερη τεχνικη. Ηταν ομως ανθρωπος για ολα, για ολες τις δουλειες, επιανε που λεμε το χερι του. Μυαλο κοφτερο, τετραπερατος, οξυθυμος ενιοτε και πολυ καλοκαρδος. Ανακατευεταν με τα οικοδομικα, παντοπωλης και καφετζης για μια μερα στο εκκλησακι στη πανηγυρη της Παναγιας, γουρουνια εσφαζε με τη σειρα τα Χριστουγεννα, με το γαιδαρο φορτωμενο στολιδια καιπραματια γυριζε απο σπιτι σε σπιτι ανημερα των Φωτων, επιτροπος και δεξιος ψαλτης ηταν στους Αγιους Αποστολους και τελευταια προεδρος στον Αποστολια. Ενας πολυ καλος προεδρος που αφησε Εργο. Πανω απ'ολα ομως

ανθρωπος εργατικός, τιμω, δίκαιος, ακεραίος. -Παπα Θανάση, ο φούρνος θέλει γκρεμισμα!! -Ναι μπαρμπα Θυμιο, εσυ εισαι ο ειδικος, απαντησε στωικα και συγκαταβατικα ο πατερας μου, κατα βαθος προβληματισμενος και απορημενος κατα ποσο θα φτιαξει φουρνο ο μπαρμπα Θυμιος, πως-ποτε εμαθε τη τεχνη, που εισαι και κομματι δυσκολο.

Εβαλε το μολυβι στο αυτι, τα σχεδια κατω ο μπαρμπα Θυμιος, καλη πετρα στη βαση, τουβλα μπροστα και στην εξοδο του καπνου, εδωσε μεγαλη βαση στο εσωτερικο του καμπυλωτο μερος οπου ηταν ολη η τεχνη και εβαλε χοντρο γυριστο σιδερο στο ανοιγμα, στη πορτα του φουρνου. Σε μερικες μερες ο φουρνος ηταν ετοιμος. Ενας ωραιος παραδοσιακος, χωριατικοσ φουρνος. Ο πατερας μου για χρονια ειχε να λειει για τον μαστορα τον μπαρμπα Θυμιο. Στον φουρνο αυτον η μανα μου για παρα πολλα χρονια εγραψε ιστορια. Αλλωστε αυτο, μεταξυ των αλλων, ηταν το στοιχειο της, το ταλεντο της. Στο αψε σβυσε, σε μηδεν χρονο, αναβε με κληματα και πουρναρια το φουρνο και τον αφηνε να καει. Σαν τωρα θυμαμαι το λαμπρο, τις μεγαλες πυρινες χρωματιστες γλωσσεσ που ξεχειλιζαν απο τα σωθικα του. Τα καρβελια με το ψωμι που μοσχοβολουσε, τις πιτες, τα ταψια με τα φαγητα, τους μπακλαβαδες, που και που και κανα κοκορετσι.

Μεσοβδομαδα, τις καθημερινες, στις γιορτες στις χαρες στις στεναχωριες ο φουρνοε εκαιγε αδιακοπα, καπνιζε συνεχεια, χειμωνα καλοκαιρι. -Βασιλω, αυριο θα πεταχτω στο χωριο, τηλεφωναγε απο Αθηνα ο αδελφος της ο παπα Τακης, ο αγαπημενος μου θειος. Ετοιμασε σε παρακαλω μια μακαρονοπιτα απο αυτες που φτιαχνεις εσυ!!! - Ναι παιδακι μ' ναι Τακη μ'καλως ναρθεις, απαντουσε παντα εγκαρδια και με καλοσυνη η μανα μου. Για πολλα χρονια τα καλουδια του φουρνου η μανα μου τα φυλευε, τα μοιραζε σε χωριανους που ειχαν αναγκη, στους επισκεπτες, σε καθε περαστικο, καθε διαβατη που περναγε και κτυπαγε τη πορτα του σπιτιου μας.

Σημερα ο φουρνος του μπαρμπα Θυμιου, εισαι αδρανής, στεκεται αταραχος, σιωπηλος, σκυθρωπος, λυπημενος. Ακαπνιστος!!! Οι δοξες, η αιγλη και τα μεγαλεια, που εζησε με τη μανα μου, ανηκουν πια στο παρελθον. Μας κοιταζει και τον κοιταζουμε, αμηχανα προβληματισμενα. Αραγε τι να σκεπτεται, τι να μονολογει!!! Ωρες ωρες, δινει την εντυπωση, οτι δεν κρατιεται δεν αντεχει αλλο, η υπομονη του εχει πλεον εξαντληθει. Τουρχεται, θελει να κοιταξει κατω προς την Ανατολη και με οση δυναμη εχει και του εχει απομεινει, να βγαλει μια κραυγη, να φωναξει δυνατα πολυ δυνατα. -Βασιλω - Βασιλικη, παπαδια !!! Σηκω πανω, τι καθεσαι ευλογημενη.... Πιασε τον ανηφορο κι ανεβα στο φτερο.... Πεταξου μια στιγμη.... Τοσα χρονια σε περιμενω, να φτιαξεις πεντε καρβελια ψωμι και ενα ταψι γεμιστα!!! Σήκω πάνω Βασίλω μ' !!!!

Αντώνιος Αθ. Κόντος. Αποστολιάς 15/07/2024.